ఒక తరహా మనిషి

సత్యశ్రీ

శర్మ, తన చదువుకి స్వస్తి చెప్పినట్లు తెల్పి పెళ్లిగా శుభలేఖ చేతిలో పెట్టేసరికి అనంతం నివ్వెరపోయాడు.

కిటికీ రంగుటద్దాలలోనించి వర్షపుజడి చూస్తున్నాడు శర్మ. మూడురోజులనుంచి ముసురుపట్టి వదలకుండా వుండేమో చలి చలిగా వుంది. ఈదురుగాలి జోరుగా వీస్తోంది.

"చివరకు సాధించావు -" అని పేలవంగా నవ్వి, "పెళ్లెక్కడ...? ఈ వూళ్లోనేనా...?" అన్నాడు అనంతం రోడ్డువైపు చూస్తూ. అలా అనేటప్పుడు అనంతం ముఖం ముడుచుకుపోయింది. అనంతం ముఖంలోకి అదోమాదిరిగా చూచి నవ్వాడు శర్మ.

అనంతం సిగ్గుపడ్డాడు. నాలుక కరచుకున్నాడు.

అవును - అదేం ప్రశ్న..! ఆ విషయం శుభలేఖలోనే వుంది...? తనిప్పుడేగా చదివింది...! అనుకున్నాడు.

"ఏం...? చదువు మానడం దేనికి...? పెళ్లిచేసుకుంటే మాత్రం...? ఈ ఒక్క సంవత్సరమేగా...బి. ఎ. కంప్లీట్ చెయ్య...!" అన్నాడు అనంతం. అవును- తనకెంత యిదిగా వుంటే మాత్రం...ఈ మాత్రమన్నా అనకపోతే వాడేమనుకుంటాడు...!? అనుకున్నాడు.

"అబ్బే...! యిక నాకు అటువంటి ఉద్దేశ్యం లేదోయ్...! నేను చదువుకుని ఉద్యోగంచేసి ఊళ్ళేలాల్సిన పనంటూ ఏమీ లేదు. మా నాన్న పుణ్యమా అంటూ బోలెడు సంపాదించి యిచ్చిపోయాడు.... హాయిగా, కులాసాగా, కాలుమీద కాలు వేసుకు బ్రతికొచ్చును...! కాదంటావా?"

గాజుగ్లాసును, పాలరాతి టేబుల్ మీద పెడుతూ నోట్లో నీళ్ళను గుటక వేశాడు అనంతం నీరసంగా! ఎందుకూ...? తనకూ వున్నాడు నాన్న...! ఛీ! అనుకున్నాడు.

పొగలుగ్రక్కే వేడివేడి కాఫీ త్రాగి, యిద్దరూ ఒక్కసారిగా కప్పుల్ని టేబుల్ మీద పెట్టేరు. బిల్లు టేబుల్ మీద పడిందే తడవుగా లాగేశాడు శర్మ. అనంతం, శర్మకేసి చూసి నవ్వాడు అదోమాదిరిగా. శర్మ కూడా నవ్వి అన్నాడు: "నీముఖం...! అదేమిటి..? ఎవరిస్తే ఏంపోయింది! నేనుమాత్రం పరాయివాణ్ణా...?"

అనంతం మనస్సులో యింకా ఏదో ఏదో అనుకున్నాడు.

ఇద్దరూ బయటకొచ్చేశారు.

"తప్పకుండా వస్తావుకదూ....? ప్రత్యేకంగా నేనువచ్చి ఆహ్వానిస్తాను ఆరోజున" అన్నాడు శర్మ.

"ఎందుకు రాను...?" అన్నాడు అనంతం ఏదో ఆలోచిస్తూ.

అనంతం చివరిరెండు మెట్లూ దిగి, 'వస్తా'నని చెబుతూ రోడ్డుమీద కాలుపెట్టి వెళ్లటానికి ఉపక్రమించేవాణ్ణల్లా, శర్మ మందలించాడు.

"అదేమిటి...? చినుకులు పట్టంలా...? నే బస్సులో వెళతాలే. గొడుగు తీస్కెళ్లు!" అంటూ తెరచివున్న తన గొడుగు అందించాడు శర్మ.

అనంతం గొడుగు తీసుకుని వంతెనదాటి మలుపుతిరిగి రోడ్డుత్రోవ పట్టేడు. సగం దూరం వెళ్లి గొడుగుమీద చినుకులుపడుతూ టపటపమని శబ్దం చేస్తూంటే, ఈదురుగాలి వెనక్కి నెడుతోంటే, చెప్పులులేని కాళ్ళమీద బురదను వగులువగులుగా వున్న పైజామా అందుకోబోతూంటే ఒకచేత్తో గొడుగును అదిమి పట్టుకుని, మరోచేత్తో పైజామాను పైకెత్తుకుని నడుస్తూ, స్పష్టంగా గొణిగాడు పైకే!

"ఛీ...! తానెందుకూ పనికిరాడు...!" అని!

* * *

అనంతం యింటిగుమ్మంలోకి అడుగు పెట్టగానే లోపలనుంచి చంటిదాని ఏడుపు మూసివున్న తలుపుసందుల్లోనుంచి దూసుకొచ్చి తలుపు కెదురుగా వున్న అనంతం గొడుగులో జొరబడి అనంతం చెవుల్ని గింగురులెత్తించింది!

అనంతం మండిపోయాడు.

అనంతం ఉడికిపోయాడు.

పళ్లు 'పటపట' లాడించాడు!

అదే విసురుతో తలుపు గట్టిగా తట్టాడు.

భార్య శశిరేఖ వచ్చి తలుపు తీసింది. చంటిదాన్ని చంక నేసుకునే తలుపుతియ్యగానే మధ్యవసారాలో యినుపవూచనుంచి వేళ్లాడే హరికెన్‌లాంతరువెలుగు ఒక్కుమ్మడిగా అనంతం ముఖానికి వెలుగుపూత పూసింది.

ముఖం చిట్లించి, కళ్లు మూసుకుని లోపలకు వెళ్లాడు అనంతం.

"చీకట్లోనుంచి వచ్చి, ఒక్కసారిగా

స్థితులు చూస్తూ, తెల్లబోయి నుంచున్నాడు యింటి గుమ్మంలో.

రాధమ్మ దగ్గరకువెళ్ళి మాణిక్యం దీనంగా అడిగింది. 'ఒకటి రెండు రోజుల్లో నీయిల్లు ఖాళీ చేస్తాం. కొంచెం ఓపిక పట్టవే!' అని.

రాధమ్మ కొడుకుపేరు చెప్పి అరుస్తూ కాస్సేపు ఏడ్చింది. ఇంతవరకూ చేసిన రభస కళలు ఆమెలో మారాయి.

'ఒక వారంరోజులు దాటి ఇంట్లో ఉంటే మీ సామానంతా గిరగిరా విసిరేస్తాను అవతల' రాధమ్మ అరిచింది.

'అలాగే' అని వాగ్దాన మిచ్చినట్లు పలికిస్తూ, రభస తగ్గిందని సంతోషించింది మాణిక్యం.

మర్నాడు అవధాని వచ్చేడు. ఒక్కర్తే కొంతకాలం గడుపుతే, రాధమ్మ మనస్సు కుదురుపడుతుందేమో అని, ప్రకాశాన్ని తల్లీ పిల్లలతో, వేరే యింటికి మారమన్నాడు. కాని రాధమ్మను మాత్రం రోజుకోసారి వచ్చి చూసి వస్తూండమని హెచ్చరిక చేసి, అంతకన్న ప్రస్తుతం చేసేది కూడా ఏమీ లేదనుకుంటూ తిరిగి సొంతవూరు వెళ్ళిపోయాడు అవధాని.

తక్షణం యిల్లు దొరకాలంటే సులువు కాదు. ఇళ్లకోసం వెతికివెతికి వేసారి పోయాడు ప్రకాశం. వారం గడవగానే రాధమ్మ కేకలు, పెడబొబ్బలు, మరీ ఎక్కువైనాయి. ఇంక ఈ బాధపడలేక పాత కాకినాడలో ఒక పాతయింట్లో పదిహేను రూపాయిల అద్దెకు ఒకయిల్లు తీసుకున్నాడు ప్రకాశం. పరిసరాలు, యింటిపరిస్థితులు గమనించడానికి వ్యవధి లేకపోయింది. తన కుటుంబంతో ప్రకాశం ఒకరోజు వచ్చి అక్కడ ప్రవేశించాడు. ఒంటరిగా విడువబడిన రాధమ్మ ఆరోగ్యంగురించి విచారిస్తూ, తన్నభిమానంతో సహాయకారిగా అనుకున్న ఆప్తబంధువుకు సేవ చెయ్యలేని పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయని, విధి వైచిత్ర్యానికి విస్తుపోయాడు ప్రకాశం.

(ఇంకా వుంది)

వెలుగును చూట్టంవల్ల......!" అనుకుంది భార్య.

"బహుశ ఈదురుగాలికి...!" అనుకున్నాడు అనంతం తండ్రి, అప్పుడే భోజనం చేసి పైపంచెకి చేతు లద్దుకుంటూ గుమ్మంలోకి వస్తూ.

ప్రొద్దున్న కాచిన నీళ్ళచారూ, నిన్న రాత్రి చేసిన కందిపచ్చడి వుంటే వేసుకుని రెండంటే రెండే ముద్దలు, గొణుక్కుంటూ తిని, వచ్చి అరుగుమీద కూర్చున్నాడు అనంతం పడక కుర్చీలో.

బయట యింకా చినుకులు పడుతూనే వున్నై. రోడ్డుకి అవతలప్రక్క వున్న ఎలక్ట్రిక్ లైటు వెలుగులో, పైనుంచి పడే తుంపర గమ్మత్తుగా కనిపిస్తోంది. ఇంటి ముందున్న తూముక్రిందనుంచి మురుగు కాల్వ 'వడవడ' ప్రవహిస్తోంది. ఇంటి పరిసరాల్లో, రోడ్డుకిరుప్రక్కలా వున్న బండల క్రింద బొరియల్లోను, నివసించే కీటకాలు చేసే కలకలం ఒకవిధంగా అనంతాన్ని ఊరడిస్తోంది; ఒకవిధంగా హెచ్చరిస్తోంది.

అనంతం అటువంటి ప్రకృతిలో లీనమై కొంతతడవాగి అనుకున్నాడు: "తను పెట్టివుంటే ఏనాడో శశికళ తనదైపోయేది. అప్పుడు తనీ 'రొంపి'లో దిగబడేవాడా..? అసలు శర్మనుమాత్రం సిరిఎత్తుకుంది ఈమధ్యనేగా ...! తనతండ్రే చెప్పేవాడు అప్పుడప్పుడూ: శర్మ తండ్రి మొదట ఈవూరు బీదవాడుగా వచ్చి చిన్నచిన్న మురుగు కాల్వలకి తూములూ అవీ, కంట్రాక్టు తీసుకుని కట్టటంతో మొదలుపెట్టి రానురాను పెద్దపెద్ద గవర్నమెంట్ కట్టడాలు కంట్రాక్టు తీసుకోడంతో సిరిఎత్తుకుంది ...! పోతూ పోతూ వాడికి పెద్దమేడా, కావలసినంత ఆస్తి యిచ్చిపోయాడు ...! ఎందుకూ 'తనతండ్రికి అంత తెలివితేటలే వున్నట్లైతే తను ఏనాడో బాగుపడేవాడు. పైగా తను స్కూలు వదలిపెట్టిన వెంటనే తనకు మావయ్య కూతుర్ని కట్టబెట్టేశాడు. తనకు చిల్లిగవ్వ కూడా యివ్వలేదు పెళ్లిలో...! తనకప్పుడే యిద్దరు పిల్లలు...మళ్లా పదిపది హేనురోజుల్లో మూడోదతయారు..! ఛీ! తను పెద్దరొంపిలో దిగబడిపోయాడు! తనకు శాంతి లేదు...!

ఇంకా, ఇంకా......ఏదో తలపోసుకున్నాడు అనంతం. గత జీవితంలోని కొన్ని కొన్ని మధురస్మృతుల్ని ఏరి కోరి ఆహ్వానించుకుని తన్మయుడైపోయాడు.

"శశి...! నా శశి...!!"

అప్రయత్నంగా కళ్లు తెరవకుండానే, అలానే కుర్చీలో సొమ్మసిల్లినట్టు పడుకుని వుండే, స్పష్టంగా...ఆప్యాయంగా..., ప్రణయం పుట్టిపడేలా అనేశాడు. పైకే...!

ప్రక్కనే ద్వారబంధానికానుకుని, కడుపులో ఒక పాపను, మోకాటిమీద తలపెట్టి నిద్రపోతూన్న 'బుజ్జిగాణ్ని', వళ్లో పడుకుని పాలురాక కసిగా రొమ్ముల్ని గీరుతూన్న చంటిదాన్ని మోస్తూ, ద్వారానికి తల ఆన్చి, కునికిపాట్లుపడుతూన్న అనంతం భార్యకు ఈ పిలుపు వినిపించగానే ఉలిక్కిపడ్డది! వళ్లు ఝల్లుమంది. మనస్సు పులకరించింది. గుంటలుపడి జీవకళ క్షీణించిపోతూన్న కళ్లు వింతశోభతో ప్రకాశించినై. సిగ్గు ముంచుకొచ్చేసింది. "ఏవిఁటి!.. ఈవేళ తనమీద యింత అనుగ్రహం కలిగిందే తన భర్తకు...? ఎంత ఆప్యాయంగా వుంది పిలుపు...? ఎప్పుడూ లేంది తన పేరుపెట్టి...? అబ్బ...!" అనుకుంది పరవశం అవుతూ.

మోకాటిమీద పడుకున్న బుజ్జిగాణ్ని గచ్చుమీద అలానే పడుకోబెట్టి, వళ్లో చంటిదాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని లేవటానికి ప్రయత్నిస్తూ—

"ఊఁ......!" అంది మధురంగా, శ్రావ్యంగా.

స్వాప్నిక జగత్తులో విహరించే అనంతానికి భార్య జవాబు, తను ఊహించుకుని తేలిపోతూన్న మధుర ఘట్టాల్ని ఒక్క వేటులో ముక్కలు చేసినట్లై ఉలిక్కిపడి కళ్లు తెరచి భార్యకేసి ఎఱ్ఱగా చూచి, 'హుఁ!' అని మూలిగాడు.

"నువ్వింకా మేల్కొని వున్నావేఁ? ప్రొద్దుపోలే...? పడుకోగూడదూ పోయి" అంటూ కసిరాడు.

భార్య నీరై, తలుపుకి అలానే జేరబడిపోయింది చంటిదాన్ని హృదయానికదుముకుంటూ.

"ఇదేమిటి? ఇంతలోనే యింత మార్పు" అనుకుంది.

ఇక అనంతానికి అరుగుమీద కూర్చో బుద్ధికాలేదు. లోపలకొచ్చేడు విసురుగా.

* * *

తెల్లవారింది. ముసురు తగ్గిపోయి వాతావరణం ప్రశాంతంగా వుంది. మబ్బు విడిచిన ఎండేమో, మ్రిరుమంటోంది.

ఆరాత్రి అనంతం ఏమి ఆలోచించాడో చెప్పడం కష్టంగాని, ప్రొద్దున్నే కాఫీ త్రాగి, స్టేషన్‌కి పరుగెత్తుకొచ్చి అప్పుడే బయలుదేరబోతోన్న రైల్లో పడ్డాడు ఒగురుస్తూ.

"పాపం! మామయ్య కెలాగుందో? ఏమిటి ఈవేళ మామయ్యమీద యింత జాలి పుట్టుకొస్తోందేఁ తనకు! అనుకోకుండా బయలుదేరాడు పాలెం!" అనుకున్నాడు.

అనంతం కూర్చున్న బెంచీకి ఎదురుగా అంతవరకూ పేపరు ముఖానికి అడ్డుపెట్టుకుని చదువుకుంటూన్న వ్యక్తి, పేపరు దించి ఎదురుగా వున్న అనంతాన్ని చూచి పలుకరించాడు.

"ఏమోయ్! అనంతం! ఎంతవాడివయ్యావ్? చాలా రోజులైంది నిన్ను చూచి ఎక్కడకు బయలుదేరావ్?"

అనంతం ఉలిక్కిపడి చూచాడు.

ఎవరది? డా॥ శివంగారుకదూ..? అయిదారు సంవత్సరాలవుతుంది తన వూరు వదిలిపెట్టి...తనప్పుడు చదువుకుంటూన్నాడు.

అనంతం నవ్వాడు. డాక్టరుగారు తను అడక్కుండానే విశాఖపట్టణంలో వుంటున్నానని చెప్పుకొస్తూ చాలా చాలా ప్రశ్నలు వేశాడు.

"అయితే యిప్పుడు నువ్వేం చేస్తూన్నట్టు? చదువు అదీ అయిపోయిందా? పెళ్ళి? మీ నాన్న కులాసాయేనా? పాపం ఆయన దగ్గిలా వుంది? నేనుండేటప్పుడే చాలా బాధపడేవాడు పాపం!" ఇలాంటి ప్రశ్నలే వేసుకొస్తూ, "చూచావ్ అనంతం, మీనాన్న చాలా యోగ్యుడు. ఎంత ఓర్పు, ఎంత శాంతం, పాపం ఆయన కాబట్టే, మీ తాత పూర్వం చేసిన అప్పులన్నీ చిల్లిగవ్వ లేకుండా తీర్చేసి, నలుగుర్లో అవమానం పొందకుండా 'సెహబాస్' అనిపించుకున్నాడు! ఆయన సంపాదించింతా అటువంటివాటికే అయిపోయింది! మొన్న మొన్నటివరకూ నీతోనే పతమతపడాతుండే వారు! నీకు పదిహేళ్లు వచ్చేవరకూ ఏదో అస్వస్థతగానే వుండేది. ఎంత డబ్బు పోసేరు! ఎన్నిపాట్లు పడ్డారు నీకోసం?! అలా చేయబట్టేగా నువ్వు అక్కరకొచ్చావు ఆయనకి!" అంటూ యింకా, ఏదో ఏదో పొగిడాడు డాక్టరుగారు—

తండ్రిని పొగుడుతూన్నంతసేపూ చిటపటలాడాడు అనంతం లోలోన!

"ఎందుకూ? అప్పులు తీర్చాడట. అప్పులు! అలా పాడుచెయ్యబట్టేగా తనిప్పుడు బాధపడుతూంట!" అనుకున్నాడు.

మొత్తమ్మీద అనంతం, తనకు, డాక్టరుగారికికూడా తృప్తినిచ్చే జవాబుల్నే చెప్తూవున్నాడు.

'పాలెం' చేరుకోవాలంటే మరో రెండు స్టేషన్లు దాటాలి. ఈ వచ్చే స్టేషన్‌లో 'క్రాసింగ్' వుంటంవల్ల, మెయిన్‌లైన్ వదలి, 'లూప్‌లైన్'మీద ఆగింది బండి. ప్లాట్‌ఫారంమీద మరో ట్రెయిన్ వుంది.

అనంతం కొంచం వూపిరి తీసుకుని, వెనక్కి తిరిగి కిటికీలోంచి ముఖం పెట్టి అవతలి రైల్లోకి చూచాడు. చూచి ఉలిక్కిపడ్డాడు ఎందుకో.

"ఎవరది? సుబ్బారాయుడుకదూ? ఎక్క

డికి వెళుతున్నాడో? కొంపతీసి!" యింకా ఏదో అనుకునేలోపులే అతను అనంతాన్ని చూచి ఆదుర్దాగా రైలు దిగివచ్చాడు దగ్గరకు...

"పాలెం వేశా వెళ్లేది? శశిరేఖఅక్క ఏది? పాపం మావయ్యకు చాలా ప్రమాదంగా వుంది...మొన్న ఉత్తరం కూడా వ్రాశారటగా యిద్దర్నీ రమ్మని. ఈ వేళ మరీ ప్రమాదంగా వుంటే నన్ను పంపేరు తీసుకు రమ్మని. పద - యిక నేనెందుకు వెళ్లటం. మీతోపాటుగానే వచ్చేస్తాను. నేను ముందే అనుకున్నాలే. బహుశ మీరు ఈ ట్రైన్‌లో వుంటారని." గుక్క తిప్పుకోకుండా చెప్పుకొచ్చాడు అతను.

అనంతం నీరయ్యాడు.

ఛీ! యిలా జరుగుతుందని తను అనుకున్నాడా? యింత ప్రమాదస్థితిలో వున్నాడని తెలిస్తే ముందే వెంటబెట్టుకొచ్చేవాడు దాన్ని. నిన్న ఉత్తరంకూడా వచ్చింది.- నిర్లక్ష్యం చేసేడు తను. అయినా ఒకరోజు కూడా తిరక్కముందే యింత ముంచుకొస్తుందని తనుమాత్రం కలగన్నాడా...? ఇలా అనుకుని, పైకి అతనితో అబద్ధమాడేడు.

"మూడు. సుబ్బరాయుడు!! యింత ప్రమాదంగా వుందని తెలిస్తే అప్పుడే వెంటపెట్టుకొద్దును మీ అక్కను. అయినా నాకు ఉత్తరం కూడా అందలేదు. మామూల్లుగా వుందిగదా అనే వుద్దేశ్యంతో నేనొక్కణ్ణే బయలు దేరాను. ఎలాగు నువ్వెళుతున్నావుగా. సాయంత్రం ఆరున్నర బండికి వెంటబెట్టుకొచ్చేయ్! మావయ్యకేం ఫరవాలేదు. నాకు ముందే తెలిస్తే యింత అజాగ్రత్తగా వుండేవాణ్ణి కాను." చాలా బాధపడినట్లే కనిపించాడు అనంతం.

అతను యిక ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

"సరే., ఏం చేస్తాం తెలియందానికి? ప్రమాదంగానే వుంది. అక్కను చూస్తాడో లేదో."

—అనేసి, కదిలిపోయే రైలు ఎక్కేడు పరుగెత్తుకెళ్ళి.

కొన్ని క్షణాలవరకూ అలానే వుండిపోయాడు అనంతం.

"ఈ విషయంలో తను పొరపాటు చేశాడా...?ఉత్తర మొచ్చినా ఎవరితోనూ చెప్పలేదు తను. ఆ సమయంలో అలా కనిపించింది తనకు" అనుకున్నాడు అనంతం.

* * * *

పాలెంలో దిగి, మామయ్య యింటి గుమ్మంలో అడుగుపెట్టే సరికి పరిస్థితి చాలా ఆందోళనగానే వుంది. అనంతం చుట్టూ మూగి, శశిరేఖ గురించి ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు. అంతక్రితం అతను అతనితో చెప్పిన అబద్ధాన్నే మరి కొంత క్రమతగా ముఖంలో విచారాన్ని వెలిబుచ్చుతూ చెప్పేడు అనంతం. అత్తయ్య కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది.

"తుదిఘడియల్లోకూడా అయిన్ని చూచుకునే రాత లేదేమో...దానికి!" అంటూ చాలా నొచ్చుకుంది.

ఇదంతా చూస్తుంటే అనంతానికి 'ఛ!' అనిపించింది. అసలు తనెందుకు వచ్చాడా అనుకున్నాడు!

మామయ్య పడుకున్న గదిలోకి వెళ్లేడు అనంతం. మామయ్య స్థితి చాలా భయంకరంగా వుంది. మంచానికి అతుక్కుపోయి చైతన్యరహితంగా పడివున్నాడు. మాట లేదు. కళ్లుమాత్రం తెరచుకుని అందరికేసి ఆశగా చూస్తున్నై.

అనంతం వెళ్లి మామయ్య మంచం మీద కూర్చున్నాడు. మామయ్య ఏదోఏదో అడగాలనుకున్నాడు. మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించాడు. పెదాలు మాత్రం కదిలాయి. అంతే మరేవిధమైన శబ్దమూ వెలువడలేదు. మామయ్య కళ్లు దేనికోసమో వెతికాయి.

అనంతమే అన్నాడు: "నీకేం ఫరవాలేదు మామయ్యా ...?" మరో రెండు గంటల్లో శశిరేఖ వచ్చేస్తుంది. సుబ్బారాయుడు వెళ్లాడుగా" అని.

అయితే మామయ్య ఎంతకాలమో బ్రతకలేదు. సాయంత్రం అయిదుగంటలకే ప్రపంచాన్ని విడిచిపెట్టేడు మామయ్య—

రాత్రి ఏడుగంటలకు శశిరేఖ వచ్చింది పిల్లల్నీ తీసుకుని. తండ్రి చనిపోయేటప్పుడు దగ్గర లేకపోవటంవల్లో ఏమో మరీ కుమిలిపోయింది శశిరేఖ.

ఇదంతా చూస్తూ అనంతం అనుకున్నాడు ఈసారి: "ఏమిటో...! ఈవేళ తను యింత మూర్ఖుడయ్యాడే...?" అని.

* * * *

మామయ్య 'కర్మ' అదీ అయిపోయిన తరువాత శశిరేఖనుతీసుకొచ్చేశాడు అనంతం. మామయ్యకున్న 20 ఎకరాల పొలంలో తన భార్య వాటాక్రింద అయిదెకరాల మాగాణి రాసిపోయాడు! ఇది అనంతానికి ఒకవిధంగా తృప్తిని, మరోవిధంగా అసంతృప్తిని కలుగజేసింది. "అసలు తండ్రి ఆస్తిలో కూతురుకికూడా సమానభాగం రావాలి. మామయ్యకున్నది మరోకొడుకేగా" అనుకున్నాడు.

తండ్రిమరణంతో శశిరేఖకు పెద్ద 'షాక్' తగిలినట్లై ఎప్పుడూ దిగులుగా వుండేది. పదిహేనురోజుల్లో మనిషి మరీ నల్లబడిపోయింది. తెల్లగా పాలిపోయి కట్టెలా తయారైంది. ఆమెలో నిండుగా, ఎత్తుగా కనిపించేవల్లా ఒక్క గర్భంమాత్రమే. జీవకళపోతూన్న ఆమెకళ్లు ఎప్పుడూ దేనికోసమో వెతుకుతూన్నట్టు ఏదో అవ్యక్తమైన క్లేశాన్ని, అసంతృప్తిని అనుభవిస్తున్నట్టు వుండేవి...!

అనంతం భార్యను రోజూ చూస్తునే వుండేవాడు. చూచి అనుకునేవాడు ... "రోజురోజుకి యిలా తయారవుతుందే తన భార్య...?" అని. అంతే అనుకోడంవరకే తనపని.

ఆవేళసాయంత్రం పూరంతా తిరిగి యింటికి చేరుకునేసరికి ఆరుగంటలైంది. గదిలోనుంచి మూలుగు వినిపిస్తోంది. చంటిదాన్ని భుజంమీద పడుకోబెట్టుకుని తండ్రి అరుగుమీద అటు, యిటు తిరుగుతూన్నాడు మధ్యమధ్య దగ్గుతూ. అనంతాన్ని చూచి అన్నాడు:

"కోడలు రెండుగంటలనుంచి బాధపడుతోంది. నేను మొన్ననే చెప్పేను అత్తయ్యను తీసుకొచ్చి పెట్టుకుంటే మంచిదని. మనకిక యింట్లో ఆడదిక్కెవరున్నారు గనుక—నువ్వు ఏమీ పట్టించుకోకపోతే ఎల్లారా అన్నేళ్లు వచ్చి? పైగా మరో బిడ్డకు తండ్రివి కాబోతున్నావు" కొంత ఘాటుగానే చెప్పేడు తండ్రి విసుక్కుంటూ.

అనంతం కొన్ని క్షణాలు అలానే వున్నాడు ఏదో ఆలోచిస్తూ. అప్రయత్నంగా చైతన్యం కలిగినవాడిలా ఏమీ సమాధానం చెప్పకుండా బయటకు వెళ్ళి అయిదునిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చాడు.

"బండి తీసుకొచ్చాను...! యింటిదగ్గర కన్నా హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ చేయిస్తే మంచిది...! చంటిది అక్కడేగా పుట్టింది ...! ఈలోపుగా అత్తయ్యకు కబురంపుతాను...! రేపు ప్రొద్దున్నకల్లా యిక్కడుంటుంది...! అయినా యింత తొందరగా వస్తుందని - నేనుమాత్రం అనుకున్నానా ఏమిటి...?"

తండ్రి యిక ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. ముఖం చిట్లించుకుని గొణుక్కున్నాడు. "కానీ ఏముందిలే. తెలియందా?" అని.

అనంతం వెంటనే భార్యను తీసుకెళ్లి హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ చేయించి, అత్తయ్య కోసం పాలెం వెళ్ళటానికి ఎవరికో పురమాయించి, తను యింటికి వచ్చి ప్రొద్దున్న వండిన అన్నమే వుంటే తిని, పిల్లల్నీ యిద్దరినీ తీసుకుని ఆస్పత్రికి బయలుదేరాడు.

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలు కావస్తోంది. గదిలోనుంచి భార్య మూలుగు భయంకరంగా వినిపిస్తోంది. అయిదు నిమిషాల క్రితమే డాక్టరు తలుపు తెరచుకుని వచ్చి దేనికో బాగా చివాట్లుపెట్టి గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. బుజ్జిగాణ్ణి అలానే గచ్చుమీద పడుకోబెట్టేడు. చంటిదాన్ని భుజంమీద వేసుకుని త్రిప్పుతున్నాడు అనంతం.

"ఆవిడ చాలా బలహీనంగా వుంది...!

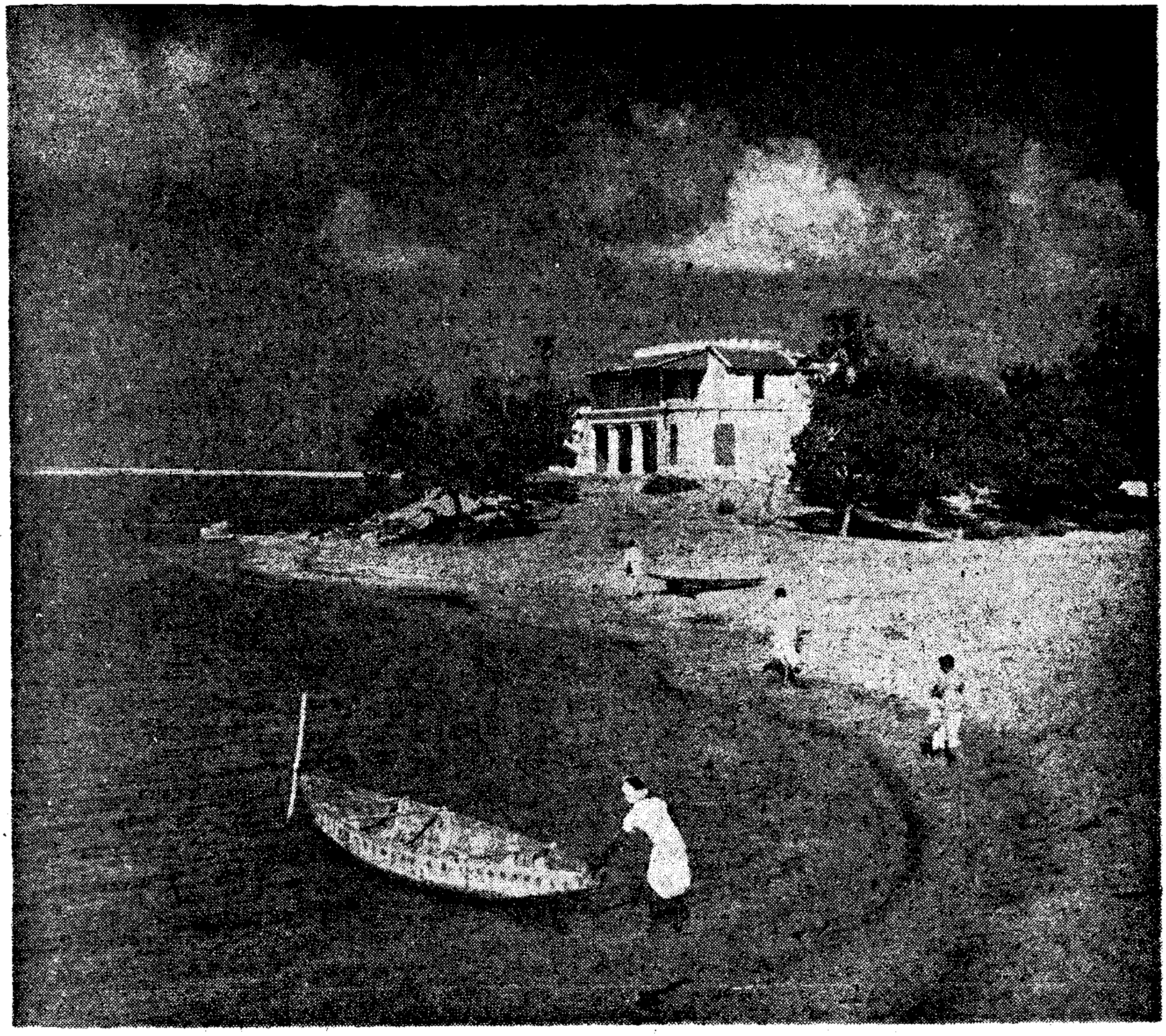

ఒడ్డుచేరిన నావ

ఫోటో: పి. సి. ఎస్. ఈశ్వర బాబు—మద్రా:

"కనటం చాలా కష్టం...!" యింటాక డాక్టరు చెప్పిన చివాట్లు అవి.

"అవును – తన కిప్పుడు తెలిసొస్తోంది తను యింట్లో తిండికూడా సరిగా వుండేదికాదు. నాన్నయ్య బ్రతికివుండగా కూడా ఎంత సహాయం చేసేవాడు...! తన తండ్రి చెప్పినట్టు ఆ కొట్లో పద్దులు రాయటానికన్నా పనికిరాడు కాదు తను... అలా అన్నా ఒక మాదిరిగా గడిచేది తన యింట్లో. కాని తన కష్టంలో ఏమీ చెయ్యగల్గ అయ్యేదికాదు. తన కెక్కడలేని నిర్లక్ష్యం, అశాంతి, అసంతృప్తి వంటాడేవి...! తనుమాత్రం ఏమి చేస్తాడు...? తన మనస్సు తనను అలా నడిపిస్తోంటే.

ఎప్పుడూ లేంది అనంతానికి పశ్చాత్తాపం కలుగసాగింది ఈసారి.

మధ్య హాల్లోవున్న గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది. గది తలుపులు తెరచుకున్నై. డాక్టరు బయటకు వచ్చింది. అనంతం ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"నే నప్పుడే అనుకున్నాను. ఆవిడ కన్నది. కాని, బిడ్డ చనిపోయింది. తల్లి విషయంకూడా చెప్పటం కష్టమే. ఆవిడకు మనోవ్యథ, దుర్బలత్వం చాలా కాలంనుంచి బాగా జీర్ణించిపోయాయి. పైగా ఏటా కాన్పు. వెళ్లండి... పిల్లల్ని తీసుకెళ్లి చూపించండి. చెప్పటం కష్టం," అనేసి డాక్టరు వెళ్ళిపోయింది.

అనంతం కాళ్లు తడబడిపోయాయి. వెంటనే తండ్రికోసం కబురు పంపేడు. నర్సు సహాయంతో పిల్లల్ని తీసుకుని లోపల కెళ్లాడు అనంతం.

గదిలో శశిరేఖ మంచానికి అతుక్కుని సరిగా కనిపించడం లేదు. కళ్లు మూసుకునే వుంది అస్పష్టంగా మూలుగుతూ.

పిల్లల గోల విని బరువుగా కళ్లు విప్పి చూసింది.

పిల్లలూ, తనూ మంచంమీద కూర్చున్నారు.

శశిరేఖ పిల్లల్ని దగ్గరగా తీసుకుంది. హృదయానికి అదుముకుంది. అనంతం కన్నీళ్లు పెట్టుకున్నాడు! శశిరేఖ కళ్ళల్లో యింకా ఏదో ఆశ మెరుస్తూనేవుంది. ఆమె కళ్లు దేనికోసమో వెతుకుతూనే వున్నై! ఏదో మాట్లాడాలనుకుంది. కాని నోరు రాలేదు. అనంతం చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని గట్టిగా పట్టుకుంది.

ఇంతలోనే గాలివిసురికి, కిటికీ తలుపులు ఒక్కసారిగా తెరుచుకున్నై. అదే సమయంలో బయట, దూరంగా మసక చీకట్లో కనుపించే తాటితోపులోకి ఒక ఉల్క రాలి అంతర్ధానమై పోయింది. ★